

Nukkumatti odotti keijua ulkona portailla.

– Onnistuiko?

– Helppo homma, Hammaskeiju naurahti ja laskeutui Nukkumatin viereen. – Kiitos taas avusta, Matti. Me ollaan hyvä tiimi.

Nukkumatin kasvoille levisi onnellinen hymy. Hänestä oli mukavaa auttaa keijua tämän tärkeässä työssä.

Matti vilkutti iloisena keijulle ja lähti jatkamaan kierrostaan. Keiju pyrähti lentoon kohti pajaa. He näkisivät toisensa taas pian, Oskarilla oli nimittäin toinenkin heiluva hammas.

Oli jo myöhä, kun keiju vihdoinkin väsyneenä räpytteli pajan pihalle. Hän riisui lasinsa, ravisteli jalkojaan ja laski kotelorepun selästään maahan. Se tuntui yllättävän kevyeltä, ja keiju katsoi sitä tarkemmin. Reppu oli tyhjä! Oskarin hammasta näkynyt enää missään.

– Ei voi olla totta! keiju kiljaisi ja pyrähti ilmaan säikähdyksen voimasta. Pajan ovi aukesi, ja Hammaspeikko kurkisti sen raosta varovasti.

– Mitä nyt?

– Hammas on pudonnut! keiju hätäili.

– Voihan valkaiseva fluorihammastahna, Hammaspeikko kirosi. – Mitä me nyt teemme?

– Minulle ei ole ikinä käynyt näin, tämä on katastrofi! keiju sanoi ja potkaisi kotelon päin pajan seinää. – Voihan kisuran koparat!

– Ei muuta kuin hakemaan! Onhan sinulla taskulamppu? Pian on pimeää, muistutti Hammaspeikko samalla kun ojensi uuden kotelon keijulle.

– Nyt minulla on kaikki tarvittava, sanoi keiju, kiristi kotelon hihnat tiukasti ympärilleen ja hyppäsi lentoon.